

І знову ми втрачаємо найкращих

Дата 10 лютого 2015 року ввійде в історію українських органів внутрішніх справ як чорний день, у який безжальна смерть вирвала з міліцейських лав одразу кількох колег

У Дебальцевому, що нині є однією з найгарячіших точок на карті району АТО, поліг смертю хоробрих начальник міського відділу ГУМВС у Донецькій області полковник міліції Євген Юханов. Трагедія сталася після того, як диверсійно-розвідувальна група бойовиків-сепаратистів спробувала прорватися до будівлі Дебальцевського міськвідділу – але правоохоронці спільно з бійцями БПСМОП «Артемівськ» дали відсіч диверсантам. Цей бій не змінив службового графіка полковника Юханова – як завжди, він виїхав на патрулювання міста, на одній з вулиць якого автомобіль потрапив у засідку бойовиків і був розстріляний...

Євгену Георгійовичу було лише 38 років – у цьому «юному», як для керівника його рангу, віці незадовго до загибелі він отримав від заступника міністра внутрішніх справ Василя Паскала погони полковника... Розпочавши службу в ОВС 1997-го міліціонером-водієм полку ППСМ Донецького міськуправління, за два роки став дільничним інспектором міліції Будьонівського райвідділу, згодом «до-

ріс» до посади начальника Управління громадської безпеки ГУМВС Донецчини. А в листопаді 2014-го він очолив міліцію Дебальцевого, ставши одним з небагатьох представників державної влади в місті, яке потерпало від щоденних варварських артобстрілів.

За ці страшні місяці роботи у фактично цілодобовому режимі Євгену Георгійовичу вдалося

Коли стихала канонада, безстрашний полковник на чолі колег вирушав до епіцентрів руйнувань, щоб допомогти уцілілим людям вибратися з-під завалів, доставити до лікарні поранених, вивезти загиблих...

лише раз вирватися додому та провести три доби з родиною, яку він безмежно любив. Але, покинувши трілітню донечку та півторарічного сина, він знов вирушив «на передову», до своїх підлеглих і містян Дебальцевого, допомога яким стала головним сенсом його діяльності на посту, що потребував не лише професіоналізму та сумлінності, а й неабиякої мужності – адже ворожі снаряди не раз вибухали поблизу міськвідділу.

У поодинокі миті, коли стиха-

ла канонада, безстрашний полковник очолював колег і вирушав до епіцентрів руйнувань, щоб допомогти уцілілим людям вибратися з-під завалів, доставити до лікарні поранених, вивезти загиблих. Останніми днями Євген Георгійович доклав чимало зусиль і до організації евакуації жителів Дебальцевого у спокійніші райони – зокрема, він з нахненням підтримував ініціативу начальника ГУМВС Донецчини генерал-майора міліції В'ячеслава Аброськіна щодо вивезен-

ня місцевих дітлахів подальше від небезпеки в курортні та освітні заклади Дніпропетровщини. За спогадами колег, тими днями службовий автотранспорт міськвідділу працював безупинно – щоб вивезти з-під обстрілів якнайбільше людей. А тих, хто не наважувався покинути місто, полковник Юханов регулярно забезпечував найнеобхіднішим – продуктами, водою, ліками, одягом, які доставляли в Дебальцеве волонтери.

«Один із найкращих офіцерів української міліції...» – так казали про Євгена Георгійовича під час панахиди, що відправляли в Палаці культури селища Мангуш. Попрощатися з відважним правоохоронцем і підтримати його батьків та дружину сюди з'їхали колеги з усієї Донецчини. Багато квітів принесли до його труни й прості жителі Мангуша, навіть ті, хто не знав полеглого. «Він загинув як герой», – сказав під час жалобного мітингу В'ячеслав Аброськін. Подякувавши батькам за достойного сина, генерал зазначив, що міліція області буде підтримувати родину Євгена Георгійовича до повноліття його дитей...

А у Вінниці, у приміщенні філармонії «Плеяда» відбулася церемонія прощання зі старшим інспектором з особливих доручень обласного УМВС майором міліції Денисом Жембровським. Життя 33-річного офіцера обірвалося того ж таки трагічного 10 лютого, під час страшного артилерійського обстрілу міста

Краматорська, внаслідок прямого влучення одного з реактивних снарядів у місце дислокації зведеного міліцейського загону. Ще двоє правоохоронців дістали поранення...

Випускник Одеського юридичного інституту, Денис Вікторович розпочав службу 2002-го вінницьким дільничним, згодом очолив міліцію громадської безпеки Тиврівського районного відділу. Потому молодому перспективному офіцеру доручили відповідальну ділянку роботи у ВДІМ Управління громадської безпеки УМВС. Колеги цінували його за оптимізм, порядність, добру вдачу, товариськість, готовність будь-якої миті прийти на допомогу. А ще він був щирим патріотом України, добрим сином і братом, люблячим чоловіком своєї дружини Світлани.

Майор Жембровський був серед перших вінницьких право-

У своє друге відрядження до району АТО Денис Вікторович попросився замість свого колеги, який має двох маленьких дітей – Жембровський наполіг, що «на фронт» має їхати він, оскільки сам ще не встиг стати батьком...

охоронців, які у складі зведеного загону торік у травні вирушили на схід України і несли службу на блокпостах поблизу тоді ще окупованого терористами Слов'янська. У друге відрядження до району АТО Денис Вікторович попросився замість свого колеги, який має двох маленьких дітей – Жембровський наполіг, що «на фронт» має їхати він, бо сам ще не встиг стати батьком...

У нього було багато планів, яким не судилося здійснитися: він добудовував будинок, мріяв після повернення зі Сходу взяти відпустку й провести її з коханою дружиною... Але за кілька днів до повернення Денис Вікторович став черговою жертвою розв'яз-

ного сепаратистами «артилерійського терору», і, як сумно зазначив під час жалобного мітингу голова Вінницької обласної державної адміністрації Анатолій Олійник – 68-м сином Вінниччини, який поклав за Україну найдорожче – своє життя...

Труну з тілом майора Жембровського вулицями рідного міста його колеги на плечах віднесли до Центрального міського кладовища, де його з військовими почестями поховали на Алеї Слави.

Вічна пам'ять полеглим героям!

Матеріали стор. 12–13 підготував
Сергій КОВАЛЕНКО, «З»